

Gondolatok az Egyház zsinatairól

Mire jó egy zsinat? – önkéntelenül is felmerülhet bennünk a kérdés. Bárkihez fordulunk a szakértők közül – dogmatikushoz, történészhez vagy a vallástudományok szakavatott ismerőjéhez -, a válasz az Egyház kétezer éves tapasztalatára épül. Az egyháztörténelemből megtudhatjuk, hogy mire is volt jó az a sok zsinat az Egyház életében.

1) Összehívásukat valami félelem előzte meg és sürgette. Igen, a félelem. De nem a féltékenység, hanem a féltés. Azé a féltés, mely nem szeretné, hogy a Megváltó értünk adott és bennünk élő élete csorbulást szenvedjen. Pál apostol ezt a

féltő szeretetet ebbe a mondatba tömörítette: „Krisztus keresztje nehogy üressé váljon” (1Kor 1,17).

2) Minden zsinat az egyház jövője számára valami lehetőséget adott és szabott meg. Ezt a lehetőséget mindig a Szentlélek erejében ismerték fel az emberek, motivuma pedig Krisztus titokzatos testének jelként látható építése volt.

A lehetőségek megszabása nem ritkán sokaktól valami „belső szívügyükről való lemondást kívánta. Mondhatjuk azt is, hogy minden zsinat a hit próbája volt (= a féltő félelem), a remény eseménye volt (= lehetőségek feltárása), és a szeretet tanúságtétele (= a megszabott út elfogadása).

Az Egyház történelmében 21 zsinatról beszélünk megkülönböztetett tisztelettel, ezeket egyetemes zsinatoknak szoktuk nevezni. Ezek közül most csak az utolsó egyetemes zsinatra emlékezünk
5 kis előadással, és ezek által 5 féle szempontból s
zeretnénk rámutatni a II. Vatikáni zsinat jelentőségére.

Copyright © Versler Sándor